Anul al 55-lea 8 Pagini EXEMPLARUL { In România: 3 lei / In străinătate: 6 lei 8 Pagini Nr. 25 Miercuri 26 Ianuarie 1938 P

Taxa poştală plătită în numerar conform aprobării dir. G-lui P. T. T. No. 120.288/932

ABONAMENTE IN ŢARA Lei 200 pe 3 luni Lei 380 pe 6 luni. Lei 750 pe 12 luni. O lună Lei 80 In străinătate în raport cu tariful poştal şi valuta

ABONAMENTE LA „VESELIA" „UNIVERSUL COPIILOR" ŞI AL TINERETULUI" ZIARUL CĂLĂTORIILOR Câte 220 Lei pentru 12 luni în ţară

UNIVERSUL

CELE DIN URMA ŞTIRI DIN LUMEA INTREAGA, TELEGRAFICE ŞI TELEFONICE

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA: BUCUREŞTI, STR. BREZOIANU No. 23-25

CENTRALA TELEFONICA A ZIARULUI: 3.30.10: SECRETARIATUL DE REDACŢIE: 3.30.15

FONDATOR: LUIGI CAZZAVILLAN

DIRECTOR: STELIAN POPESCU

Cum se pune problema minorităţilor

Cei care pun iarăş în discuţie publică, sub diferite pretexte şi în scop de agitaţie, pactul minorităţilor—reamintind obligaţiile ce le cuprinde el pentru statul român — nesocotesc stările de fapt şi de spirit existente.

România a înţeles şi înţelege să respecte toate obligaţiunile sale internaţionale şi a asigurat tuturor minorităţilor etnice un regim bazat pe libertăţi, drepturi şi datorii în cadrul pactului său fundamental — Constituţia; dar nu este dispusă să se intimideze de campaniile de presă şi de reclamaţiile acelor elemente interesate ce urmăresc să creeze o anumită atmosferă la Geneva, împotriva noastră. Stările de spirit din diferite ţări europene nu sunt de loc favorabile acestor manevre şi agitaţii, condamnate să se izbească de realităţi şi de forţe naţionale şi morale ce nu pot fi nesocotite. Tot ce este obţinut prin constrângere nu este sortit să dăinuească. Originea pactului minorităţilor a fost constrângerea şi inegalitatea de tratament. Totuşi, pactul acesta — sub diferite variante — a fost acceptat şi aplicat de statele cărora le-a fost impus.

Dar nici autorii pactului minorităţilor nu l'au considerat etern, pentru că nici minorităţile etnice nu pot să fie scutite de prefaceri în cursul timpului.

Dacă autorii pactului au urmărit protecţia micilor grupuri minoritare, ei au prevăzut şi dispariţia lor prin procesul lent al asimilării, după cum au prevăzut şi faza când regimul minorităţilor va trece de pe planul internaţional pe cel intern naţional, luând în seamă, nu interesele limitate ale minorităţilor, ci ale majorităţilor şi statelor suverane.

In raportul său din 1925 asupra problemei minorităţilor, prezentat Societăţii Naţiunilor, Mello Franco a tratat chestiunea asimilării grupurilor minoritare etnice în naţiunile majoritare. El a recunoscut că, odată rezolvată marea problemă a naţionalităţilor, prin tratatele de pace, care au stabilit actualul statut teritorial european, cuprinzând state unitare din punctul de vedere naţional, grupurile etnice minoritare ce au mai rămas în frontierele acestor state, trebue să se topească *(To be meryed)* în naţiunile majoritare.

Aristide Briand, fostul preşedinte de consiliu şi ministru de externe al Franţei, cunoscut prin concepţiile sale democratice şi umanitare, a împărtăşit acelaş punct de vedere.

In şedinţa consiliului Societăţii Naţiunilor dela 13 Iunie 1929, Aristide Briand a declarat că dorinţa Societăţii Naţiunilor este să vadă topindu-se minorităţile în naţiunile din care ele formează o parte, în aşa fel, în cât să nu mai apară deosebite de naţiunea majoritară.

Ca şi Mello Franco, Aristide Briand a susţinut aceeaş teză, a exprimat aceiaş dorinţă, în calitate de şef al delegaţiunii Franţei şi ministru de externe, în consiliul Societăţii Naţiunilor, ba chiar a întrebuinţat aceiaşi termeni când a voit să exprime ideia completei asimilări a minorităţilor prin „topirea" lor în naţiunea majoritară.

O altă opinie, suficient de autorizată, atât din punctul de vedere de drept, cât şi din punctul de vedere politic, este aceea a lui Raymond Poincaré, fostul preşedinte al Republicei franceze, în aceeaş materie.

Marele jurist şi bărbat de stat francez n'a conceput existenţa grupurilor etnice minoritare, în statele naţionale — cărora li s'a impus prin tratate protecţia acestor grupuri — în calitate de comunităţi separate sub regim special internaţional, ci ca elemente susceptibile procesului asimilării firesti.

El a imputat chiar tratatelor speciale *„gravul inconvenient de a întârzia apropierile şi asimilările ce ar putea, mai de vreme, sau mai târziu, să rezulte din viaţa comună şi din libertate"*. (Articol publicat în ziarul *„Excelsior"* din Paris).

Alţi juriştі şi oameni politici, specialişti în materie, au fost şi sunt tot atât de categorici în ce priveşte drepturile ce le are statul modern de a asigura naţiunii majoritare toate posibilităţile de dezvoltare prin contopirea elementelor de altă origină etnică.

In prefaţa scrisă de d. Charles Dupuis, în 1929, la textul francez al cărţei d-lui de Balogh *„Der internationale Schutz der Minderheiten"*, se spune:

„Ei (autorii pactului minorităţilor) n'au operat nicio descriminare între minorităţile capabile de a fi dispuse asimilării şi acelea refractare oricărei asimilări.

Dacă nu luăm în considerare de cât textele, reese limpede că politica de asimilare nu-i interzisă statelor, care domină minorităţile, ci le sunt interzise numai unele procedee de constrângere, sau de violenţă, mai mult contrarii decât favorabile politicii de asimilare".

Toate acestea dovedesc caracterul de provizorat al regimului minorităţilor de planul internaţional, deoarece s'a pus, dela început, chestiunea dispariţiei grupurilor etnice, prin topirea lor în sânul majorităţilor, graţie unui proces natural de asimilare treptată, fără nicio constrângere.

Noi nu urmărim prin niciun mijloc să forţăm acest proces; vrem să menţinem şi să respectăm tuturor cetăţenilor, indiferent de originea lor, drepturile ce le-am recunoscut, dar minoritarii au şi datorii de îndeplinit faţă de naţionalii în mijlocul cărora trăesc şi faţă de statul român ce'i protejează.

Cum se apără alţii

OXO

Printre statele cu regim liberal, Elveţia este, incontestabil, ţara în care democraţia e mai mult decât oriunde, o realitate vie, libertăţile publice sunt preţuite şi respectate şi unde nimeni nu se gândeşte la eludarea legilor care apără libertăţile cetăţeneşti şi regimul democratic.

Intr'o ordine de idei asemănătoare, poporul elveţian şi-a făcut şi continuă a-şi face un fel de onoare din respectul ce arată faţă de comandamentele ospitalităţii şi omeniei. Câţi din cei prigoniţi acasă la dânşii nu-şi găsesc un refugiu primitor în Elveţia!

Şi câte neplăceri n'au autorităţile elveţiene depe urma unor refugiaţi, cari nu ştiu să se astâmpere şi nici să preţuiască, aşa cum sunt datori, ospitalitatea de care au parte!

Totuşi, din această Elveţie, aşa de liberală şi ospitalieră se primeşte vestea ce urmează:

„Comitetul central al partidului radical-democrat din cantonul Vaud (capitala acestui canton, se ştie că este marele şi pitorescul oraş Lausanne N. R.), partid care face parte din majoritatea guvernamentală, a adoptat în ultima sa şedinţă o rezoluţie, prin care invită populaţia cantonului să voteze în zilele de plebiscit din 29 şi 30 Ianuarie curent, noul articol al Constituţiei, prin care se interzice existenţa în canton a partidului comunist şi a oricăror alte organizaţii politice, care depind de străinătate".

Important de relevat este următorul punct din expunerea de motive, ce însoţeşte şi justifică proectul de lege.

„Agitaţia politică a partidului comunist, agitaţie inspirată din străinătate, poate servi drept pretext la reacţiuni ce se pot produce de asemenea sub inspiraţia străinătăţii".

Se poate afirma depe acum, cu certitudine, că textul constituţional despre care este vorba mai sus, va întruni în zilele de plebiscit sau aşa cum stă scris în Constitutia elveţiană, de referendum, din 29 şi 30 Ianuarie, o majoritate impunătoare. Certitudinea aceasta se întemeiază în primul rând pe faptul că proectul de lege urmărind funcţionarea şi existenţa partidului comunist este susţinut de partidul care întruneşte regulat, atât în cantonul de Vaud, cât şi în multe alte cantoane ale Elveţiei, majoritatea voturilor alegătorilor. Iar grija cu care elveţienii au ştiut să-şi apere întotdeauna liniştea şi interesele reale ale ţării lor, grije ce-i opreşte de a se lăsa ispitiţi şi ameţiţi de teorii înşelătoare, şi de false consideraţiuni umanitare, confirmă certitudinea ce am exprimat.

Mai pomenim în treacăt că Elveţia este foarte primitoare şi chiar doritoare de străini, însă de străini cari merg acolo să cheltuiască, iar nu să câştige şi să ia pâinea din gura elveţianului. In acelaş timp, cere străinilor — şi în toată dreptatea — să stea liniştiţi şi să evite de a se amesteca în treburile unei ţări, unde sunt numai găzduiţi,

De altfel, ceea ce este adevărat pentru Elveţia, este adevărat şi pentru oricare alt stat din Europa, oricât de liberal şi de democratic ar fi regimul acelui stat. In ce priveşte atitudinea faţă de străini şi grija de asigurare a intereselor naţionale, nu prea există deosebire între statele cu regim democratic şi cele cu regim totalitar.

Interdicţia absolută de a exercita o profesiune sau o îndeletnicire cât de modestă figurează lămurit şi ca o condiţie esenţială pe viza paşapoartelor pentru o călătorie în acele state.

Socotim de folos ca lucrurile acestea să fie cunoscute, atunci când se face mare caz de atitudinea străinătăţii, de atitudinea opiniei publice din străinătate faţă de măsurile de apărare naţionale ce se iau la noi sau ce trebuie să fie luate. Nu stă scris nicăeri că numai românii n'au dreptul să-şi creeze conditiuni mai bune de viaţă pentru dânşii şi pentru ţara lor.

Fiecare este şi trebuie să fie stăpân acasă la el şi să-şi facă în propria sa casă gospodăria pe care, şi numai el, o crede cea mai bună şi mai potrivită.

N. BATZARIA

Vizita generalului Goering în Polonia

Varşovia, 23 (Rador). — Generalul Goering, preşedintele de consiliu al Prusiei, va sosi la 11 Februarie în Polonia, pentru a participa la vânătoarea organizată în onoarea sa în pădurile domeniale dela Bialowiecza.

In timpul şederii sale în Polonia, generalul Goering nu va avea totuşi prilejul de a se întâlni cu regentul Horthy al Ungariei, nici cu ministrul de afaceri străine ungar, cari vor părăsi Polonia înainte de 10 Februarie.

In schimb, este sigur că primul ministru prusian se va folosi de şederea sa, pentru a avea întrevederi cu conducătorii polonezi şi în special cu colonelul Beck, ministrul afacerilor străine, asupra problemelor politice actuale.

XOX

Soţia Negusului în tren spre Palestina

XXXOXXX

Declaraţia guvernului francez

Impresionantul vot de încredere obţinut de guvernul d-lui Chautemps, a pus din nou în lumină forţa morală a Franţei. In faţa primejdiei, din adâncul conştiinţei franceze se ridică acel instinct de conservare naţională, care înlătură disensiunile, care înăbuşe patimile politice şi impune tăcere ambiţiilor personale, determinând o spontană şi admirabilă solidaritate.

De altfel, în decursul istoriei Franţei, această forţă morală a poporului ei i-a asigurat multe victorii şi în domeniul intern şi în cel extern şi tot ea este temeiul pe care se reazimă încrederea tuturor acelora cari văd în Franţa chezăşia dreptului şi a libertăţii popoarelor.

Atât declaraţia ministerială, cât şi expunerea d-lui Chautemps. au fost caracterizate de claritate şi sinceritate şi, fără îndoială, aceste însuşiri au contribuit, în mare parte, la obţinerea unui număr atât de considerabil de voturi

In toate problemele cari frământă viaţa internă a Franţei: financiare, sociale şi de ordine, d. Chautemps a evitat orice echivoc şi a fixat intenţiunile guvernului său. In problema financiară care a provocat dealtfel reagerea guvernului trecut, d. Chautemps a fost categoric:

„Trebue, cu sprijinul parlamentului — a spus d-sa — să reînnoim angajamentul formal de a veghea la menţinerea echilibrului bugetar şi la energica apărare a monedei naţionale, în cadrul libertăţii monetare şi al acordurilor tripartite, care ne leagă atât de fericit de marile democraţii anglo-saxone"

Această declaraţie categorică va readuce, fără îndoială, încrederea care slăbise în ultimul timp, din cauza temerii că ar fi posibilă adoptarea unei politici financiare care ar fi putut pune în primejdie moneda naţională şi ar fi făcut să înceteze acordul tripartit. Pentru Franţa, şi indirect pentru toate statele a că-ror politică de securitate şi de independenţă este întemeiată pe respectul tratatelor existente, acordul tripartit care — după propria expresiune a d-lui Chautemps — „leagă atât de fericit Franţa de marile democraţii anglo-saxone", cu tot caracterul lui economic şi financiar, are în acelaş timp şi o mare importanţă politică. El asigură un contact permanent între cele trei mari puteri şi o concordanţă de interese, cari pot alcătui pentru viitor, un teren din cele mai fertile, în ordinea politică.

Tot atât de categorică a fost declaraţiunea ministerială şi în ce priveşte măsurile de ordine pe care guvernul d-lui Chautemps înţelege să le aplice şi, în această privinţă, toţi prietenii Franţei vor întâmpina cu o deosebită satisfacţie hotărîrea de a se pune capăt unor turburări sociale, cari au făcut destul rău până acum. Fără ordine, fără pace socială, ţara cea mai puternică nu ar putea rezista nici atacurilor din afară, nici celor dinăuntru şi nici nu şi-ar putea menţine prestigiul, autoritatea şi încrederea, cari să-i asigure prietenii statornice. Fără ordine, fără pace socială, o ţară desţeaptă chiar la adversarii mai slabi din punct de vedere militar, gânduri agresive şi ea îşi pune astfel, prin însăşi slăbiciunea ei internă, în gravă primejdie propria ei securitate.

Hotărîrea guvernului francez de a face să se respecte ordinea şi pacea cetăţenească, „de a demasca pe toţi vinovaţii şi de a-i supune fără nici o slăbiciune sancţiunilor legii", de a aplica cu fermitate legea împotriva „uneltirilor anumitor străini", va întări, de sigur, şi pe planul internaţional, poziţia Franţei.

De altfel, şi pe acest plan, declaraţia ministerială n'a lăsat nici un fel de echivoc.

Respectarea tratatelor, menţinerea acordului desăvârşit cu Marea Britanie, menţinerea legă-

(Continuare în pagina 2-a)

NOUI CONSULATE IUGOSLAVE IN GERMANIA

Berlin, 23 (Rador). — Se anunţă că guvernul iugoslav are de gând să deschidă noui consulate în Germania.

Primele consulate ce vor fi create vor avea reşedinţele la Muenchen şi Hamburg.

XXXOXXX

Legea pentru restrângerea circulaţiei ziarelor în Franţa

Paris, 23 (Rador). — Ordinea de zi pentru şedinţa pe care Camera o va ţine la ora 15 şi 30 în ziua de 25 Ianuarie a apărut azi în „Monitorul Oficial".

Ea cuprinde între altele şi chestiunea următoare: „Discutarea proectului de lege privitor la ieşirea din Franţa a ziarelor sau tipăriturilor periodice publicate în Franţa şi circulaţia în Franţa a ziarelor sau tipăriturilor periodice publicate fie în Franţa, fie în străinătate, într'o limbă străină".

Raportorul legii este d. André Letroqueur.

XOX

Un templu

pentru strângerea ajutorului de iarnă la Magdeburg

Berlin, 23 (Rador).— *La Magdeburg se va construi un templu înalt de 18 metri. In mijlocul acestui templu se va afla o cupă.*

Orice trecător va putea aprinde focul în această „cupă a sacrificiilor", în schimbul sumei de 20 pfeningi. Fondurile adunate astfel vor fi întrebuinţate în folosul ajutorului de iarnă.

MARILE MANEVRE NAVALE ENGLEZE DELA SINGAPORE

Londra, 23 (Rador).— „Sunday Times" anunţă că 17 bastimente de război, 100 avioane şi 10.000 oameni vor lua parte la manevrele care se vor desfăşura săptămâna aceasta la Singapore.

Tema manevrelor este de a se pune la încercare fortificaţiile marei baze navale engleze dela Singapore.

După ce afirmă că fortificaţiile dela Singapore sunt tot atât de folositoare Marei Britanii ca şi Statelor-Unite, ziarul se întreabă dacă există primejdie de război între Marea Britanie şi Statele-Unite, de o parte, şi Japonia, de altă parte.

„Sunday Times" crede că este foarte puţin probabil ca Japonia să se angajeze într'o nouă cursă a înarmărilor navale pe care este sigură că ar pierde-o şi că este mai aproape de adevăr să prefere a se înţelege cu Marea Britanie.

Literatura „savantă" revizionistă

„Tribunalul de echitate" revizionist

Poate nici într'o altă epocă nu s'a manifestat atâta literatură pacifistă, asociată cu proecte utopiste ce sunt în opoziţie violentă cu principiile ce asigură respectul tratatelor şi al obligaţiilor internaţionale, ca în epoca noastră.

Şi nu e vorba de persoane necalificate, lipsite de competinţă, care pot să confunde elementul de drept obiectiv cu elementul subiectiv, de ordin sentimental; de oamenii apolitici ce nu pot să deosibească proectele posibil realizabile, în cadrul actual al intereselor naţionale, sau internaţionale, de proectele utopice, absurde, sau ridicole, ci chiar de persoane, care prin titlurile şi prin activitatea lor politică, sau ştiinţifică, ar fi în măsură să ia în serioasă consideraţie, atât elementul de drept obiectiv, cât şi elementul politic pozitivist.

Până acum ne-am ocupat mai mult de literatura revizionistă subiectivă şi vulgară, sub forma de propagandă politică, dezvoltată şi întreţinută de guvernele statelor învinse ce urmăresc modificarea frontierelor, spre a recâştiga teritoriile pierdute — cum e aceea maghiară.

Dar, a înflorit şi o altă literatură revizionistă, aparent obiectivă şi savantă, întreţinută de toreticiani ai unui nou drept internaţional, care sub pretextul utopic al stabilirii unei păci definitive şi durabile, vor să dărâme edificiul Europei de drept. Nu este poate fără interes să menţionăm faptul, că lucrările acestor teoreticiani străi-

(Continuare în pagina 2-a)

FILME

Guvernele se schimbă, dar el nu.

Rămâne totdeauna pe loc

Nu variază decât atribuţiile: şef de cabinet, secretar particular, ajutor în prima sau în a doua calitate, om de legătură între excelenţe şi gări pentru transportarea bagajelor, conducător de claca pe peron la plecare sau la sosire, în sfârşit bun la toate.

Ce reţetă întrebuinţează spre a fi inamovibil în locurile cele mai schimbătoare?

Ea este foarte simplă: ţine în curent pe viitorii şefi cu tot ce fac actualii şi vice-versa. Se consideră prea sincer şi prea devotat, ca s'ascundă ceva din ce este şi din ce inventează. Face navetele cu o discreţie remarcabilă.

Când vine vremea aprovizionării cu murături conserve cărbuni, serveşte cu elan egal familiile ministrului prezent şi familiile miniştrilor prezumtivi.

Şi chiar când se întâmplă surprinderi în rotativa guvernelor, are grijă să primească pe titularul neaşteptat cu încovoieri atât de seducătoare şi cu declaraţiuni unse cu atât sacâz, în cât noul şef nu se poate hotărî să-i suprime, ci cel mult să-i amputeze situaţia, transformând-o într'o sinecură, până la vremuri mai bune.

Acestea nu întârzia prea mult, fiindcă piruetele sunt datorite unei fantezii nesecabile.

Este adevărat că i se întâmplă uneori să rămână în pană şi să-şi risce nu numai viitorul, dar şi prezentul. In avântul excesului de zel, gafele sunt inevitabile.

Astfel, o excelenţă dintre cele servite de el se spovedia unor prieteni la sfârşitul unei mese stropite torenţial:

— Situaţiunea mea mi se datoreşte exclusiv. Nu m'a ajutat nimeni şi nimic. Ceva mai mult, eu sunt copil natural. Nu mi-am cunoscut niciodată părintele!

El se grăbi să-i ţină isonul:

— Şi eu tot aşa. Ba chiar şi mai rău. Eu n'am cunoscut nici pe mama!

DON JOSÉ

Drumuri proaste sărăcie

de profesor VICTOR VÂLCOVICI fost ministru

Cu prilejul unei chestiuni de gospodărie publică, domnii N. Vasilescu-Karpen şi G. Taşcă au readus în discuţie problema drumurilor din ţara noastră.

Buni cunoscători ai realităţii româneşti nu numai din cărţi, ci şi din viaţa de toate zilele, ambii dau întâetate preocupării de a ne îmbunătăţi drumurile, faţă de orice altă grijă.

Cu drept cuvânt. Drumul este viaţa: via vita, cum spuneau Romanii.

Mulţumită unui drum bun, circulaţia produselor economice şi a oamenilor este uşurată, punctele de congestie sau de lipsă totală sunt înlăturate, trupul naţiei trăeşte intens.

Din potrivă, **lipsa drumurilor stânjeneşte circulaţia ideilor, a persoanelor, a bunurilor. Corpul ţării fără şosele bune prezintă fenomene periculoase de anchilozare şi de congestie.** (Din acest punct de vedere analogia cu trupul omului se poate urmări până în amănunte).

Pătania povestită cu mult duh de d. profesor Taşcă pe drumul desfundat care duce de la gară la ferma d-sale nu e, din păcate, izolată.

Sunt puzderie satele cu care nu se mai poate comunica în timpul ploilor de toamnă sau în vremea deşghetului de primăvară, deşi gara e situată la 5—10 km. distanţă.

Doamne fereşte de vreun foc, de foamete sau de vreo molimă, că satul izolat de restul omenirii se prăpădeşte ca un pui plăpând, rămas fără sprijin.

In orice caz, cu actuala structură a drumurilor **o bună parte din populaţia rurală hibernează câteva luni pe an.**

Aceasta este una din cauze — şi nu cea mai puţin însemnată—pentru care populaţia satelor noastre a rămas aşa de străină de sforţările de propăşire ce s'au făcut la oraşe în decursul timpului.

Populaţia rurală a rămas în starea primitivă în care se găsea acum două, trei veacuri, la fel cu drumurile care şi-au păstrat aproape intacte structura şi aspectul din acele timpuri.

Vina o poartă conducătorii politici.

Nu avem bani? Statul e sărac?

Adevărat, statul român e sărac. Ţara dispune sub formă potenţială de bogăţii ca în basme: aur, petrol, păduri, pământ bun de agricultură. Dar conducătorii ei politici i-au chivernisit aşa de bine bogăţiile, încât i-au plămădit un Stat neputincios: salarii de mizerie pentru o massă de funcţionari demoralizaţi şi sume infime, având rol aproape exclusiv simbolic pentru mijloacele materiale de lucru efectiv.

Dece nu se face sforţarea necesară pentru a se scoate ţara din făgaşul mizeriei naţionale?

Intremarea noastră economică şi deşteptarea naţiunii la lumina culturii nu pot veni decât pe o bună reţea de căi de comunicaţie.

O şosea bună înfloreşte toată regiunea pe unde trece.

Parcurgând şoseaua care duce de la Bucureşti la Ploeşti priviţi câmpul de a dreapta şi de a stânga ei şi comparaţi-l cu ceeace era înainte. Mare deosebire! Meleagurile râpoase au făcut loc grădinilor, case frumoase au apărut ca din pământ. Chiar ulicele satelor pe unde trece şoseaua sunt mai curate, locuinţele oamenilor mai îngrijite, locuitorii mai bine îmbrăcaţi.

Intr'un cuvânt, o ridicare surprinzătoare a nivelului de civilizaţie adusă de drumul cel bun.

(Continuare în pagina 2-a)

SCRISORI DIN PARIS

Franţa şi debitorii ei

de RENE SAIVE

Paris, Ianuarie

„Franţa era înainte de război în fruntea naţiunilor cari alimentau cu capitaluri statele cari nu ajunsese încă la un stadiu economic atât de înaintat ca ea. Se putea spune atunci, exagerându-se oarecum, dar fără a altera simţitor adevărul, că Franţa, ca şi Anglia, era bancherul lumii.

„Situaţia e inversată azi.

„De cinci ani, totalitatea dadoriei pe care economia franceză a contractat-o faţă de străinătate, reprezintă la cursul actual al valutei o valoare de aproape 6 miliarde franci, atunci când împrumuturile străine, emise simultan în Franţa, nu reprezintă patru miliarde".

Cine oare scrie aceste rânduri dezamăgitoare? Este omul pentru care economia şi finanţele franceze n'au nici-o taină: d. Joseph Caillaux, în persoană Franţa să fie oare pe cale de a contracta datorii?

La drept vorbind, dacă privim tabloul împrumturilor emise dela război, constatăm că Franţa a dat cu împrumut 12 miliarde străinătăţii, dar străinătatea i-a împrumutat aproape aceeaş sumă. Creanţa Franţei asupra străinătăţii rămâne, în consecinţă, aceeaş ca în 1916, adică aproximativ 40 miliarde franci aur. Ce câştig aduc aceste 40 miliarde franci 1914 investiţi de economia franceză peste graniţă? Abia e de crezut. In 1937, această uriaşă creanţă n'a adus Franţei alt beneficiu decât 2 miliarde şi jumătate franci devalorizaţi — adică 300 milioane de franci aur — în loc de 12 miliarde.

De sigur trebuie să se ţină seama de toate acestea şi Franţa o înţelege. Câţiva debitori au sărăcit. Alţii, datorită războiului, s'au degajat de obligaţiile lor. Alţii, în sfârşit, s'au eliberat, pur şi simplu, de datoria lor. Faţă de aceştia, Franţa s'a arătat totdeauna de o îngăduinţă fără pereche.

Iată cazul Braziliei. E, în adevăr, tipic.

In Februarie 1936, guvernul brazilian, care face parte dintre debitorii cei mai importanţi ai pieţii Parisului, cerea creditorilor săi noui condiţii de plată.

(Continuare în pagina 2-a)

NOUL GUVERN FRANCEZ

Membrii cabinetului francez după depunerea jurământului: In primul plan, dela stânga spre dreapta d-nii: Marchendeau, Bonnet, Chautemps, Frossard, Jean Zay, In planul al doilea: Elbel, Rucart, Lassalle, Delbos, Sarraut, Bertrand şi Steeg, In planul al treilea: Ramadier, Laureus, Aubaud, Campinchi, Monnerville, Queille, Jaubert. Lângă coloană în fund: Lyautey şi Trampus.